

Arrest

nr. 344 674 van 10 april 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. ZAMANI
Frans Gasthuislaan 33
1081 BRUSSEL

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 26 maart 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 maart 2026.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 maart 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 april 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. ESHAGHZEY *loco* advocaat N. ZAMANI.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Bestreden beslissing

"A. Feitenrelaas

U, S.W.R.R., bent een soennitische moslima van Koerdische origine. U behoort tot de stam Shoain. U bent geboren op [...] januari 2006 in Chamchamal, gelegen in de provincie Suleimaniya, in de Koerdische Autonome Regio (KAR) in Irak. U ging tot de zevende graad van het lager onderwijs naar school. Na uw huwelijk was u huisvrouw.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming voert u de volgende feiten aan. In 2017 ontstond er een conflict tussen uw vader R.W. en de vader van uw latere echtgenoot, A.G.F.F. (OV [...] en CG [...]), met betrekking tot een landbouwgrond iets buiten de stad Kirkuk lag.

Jullie vaders behoren tot dezelfde stam. Ze waren beiden van mening dat de grond hen toebehoorde, er ontstond een hevige ruzie waarin zowel A. als uw broer Sh. werden betrokken.

In 2018 overleed A.s vader, hierna kalmeerde het conflict enigszins. Op 14 februari 2023 ontmoette u A. in een restaurant en jullie werden verliefd. Hierna heeft A. tweemaal zijn moeder en broers naar uw vaders huis gestuurd teneinde om uw hand te vragen. Echter joeg hij hen telkens weg. A. probeerde het een derde keer door zijn vriend en een vriend van uw vader te sturen maar dit kon niet baten.

Op 3 maart 2024 werd uw religieus huwelijk met A. voltrokken in Suleimaniya. U was die dag met uw moeder en zus op de markt. U sloop ongezien weg en ging naar een plein waar A. op u wachtte. Na het huwelijk ging u mee met A. naar zijn ouderlijk huis in Kirkuk, vanaf dan woonden jullie daar samen. De volgende dag, op 4 maart 2024, hielden u en A. een huwelijksviering op een pleintje in Kirkuk.

Op 2 april 2025 werd A. beschoten, hij raakte gewond. Jullie verbleven hierna gedurende twee maanden bij A.s oom, A. werd er verzorgd.

In juni 2025 verhuisden jullie naar Suleimaniya. A.s vriend O.S. had daar een huurwoning voor jullie gevonden. Jullie bleven gedurende drie maanden hoofdzakelijk thuis. Soms gingen jullie op donderdag- en vrijdagavond - de weekenddagen in deze regio - naar de wandelstraat in het centrum of naar de Asmar heuvels.

In augustus 2025 reden u en A. rond bij de Asmar heuvels toen een andere auto plots tegen jullie botste. Bij het uitstappen zag u dat het uw vader was. Hij was dronken, jullie liepen snel weg. Jullie overnachtten bij O.S. en de volgende dag keerden jullie terug naar jullie eigen huurwoning. Op dat moment besloten jullie dat jullie Irak zouden verlaten.

In september 2025 waren jullie 's nachts thuis toen uw zus As. belde. Ze zei dat uw vader jullie adres had ontdekt en dat hij op weg was om jullie te vermoorden. Jullie vertrokken meteen naar Kirkuk waar A. een onafgewerkte nieuwbouwwoning bezat. Jullie bleven hier 25 dagen ondergedoken. Jullie regelden de afgifte van jullie paspoorten met Turkse visa.

Naast de problemen met uw vader had uw echtgenoot tevens problemen met al-Hashd al-Shaabi (verder AHAS). A. werkte vroeger voor de non-gouvernementele organisaties (verder ngo) Oxfam en Mercy Corps. Deze ngo's trokken uiteindelijk weg uit uw regio. Omwille van zijn eerdere werk werd A., alsook zijn vriend O.S., beschuldigd van spionage door AHAS. Uw echtgenoot werd meermaals door hen bedreigd. U vermoedt dat A.s beschieting mogelijks door AHAS werd uitgevoerd. Vanwege de problemen met AHAS en met uw vader kunnen jullie niet terugkeren naar Irak.

Op 25 september 2025 reisden u en A. vanuit Erbil naar Turkije. Jullie reisden te voet en met de auto verder naar Griekenland. Vervolgens reisden jullie met het vliegtuig naar Frankrijk. Jullie regelden een smokkelaar die jullie met de vrachtwagen naar het Verenigd Koninkrijk (verder VK) zou brengen, A.s zus woont daar. Jullie werden eenmaal aangehouden en vervolgens vrijgelaten, hierop reisden jullie opnieuw naar Frankrijk. Vandaaruit probeerden jullie andermaal in een vrachtwagen het VK te bereiken. Echter werden jullie door de Belgische autoriteiten aangehouden en in een detentiecentrum geplaatst.

Op 23 december 2025 hebt u, alsook uw echtgenoot, een verzoek om internationale bescherming in België ingediend.

Bij een terugkeer naar Irak vreest u uw vader. Tevens vreest u de problemen die u echtgenoot heeft met AHAS.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw Iraakes paspoort neer. Gezien u zich beroept op identiek dezelfde motieven als uw echtgenoot, worden de door hem neergelegde documenten hier vermeld: werkcontracten en andere documenten met betrekking tot zijn werk voor Mercy Corps (dd. 2017-2021), documenten en foto's van zijn auto, zijn curriculum vitae, twee badges van Oxfam, één badge van Mercy Corps, een resem logboeken van zijn ritten voor Mercy Corps (dd. 2017-2021), foto's van zijn werkzaamheden als chauffeur voor de ngo's, een certificaat van een training voor Mercy Corps (dd. 02.12.2019), foto's van jullie huwelijksviering en een foto van de aanrijding door uw vader.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden

kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakt evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2 a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet is omdat uit uw verklaringen blijkt dat de problemen waarop u zich beroept identiek dezelfde zijn als die van uw echtgenoot A.G.F.F.. In hoofde van uw partner werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat er geen geloof werd gehecht aan zijn verklaringen. Derhalve is deze beslissing, en de erin vermelde argumentatie, ook op u van toepassing. De beslissing van uw partner luidt als volgt:

”Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakt evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Er kan namelijk geen enkel geloof worden gehecht aan de door u beweerde problemen.

1. Met betrekking tot uw vrees voor AHAS omwille van uw werkzaamheden als chauffeur voor de ngo's Oxfam en Mercy Corps kan er geen geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde gebeurtenissen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het CGVS geen enkel geloof hecht aan uw werkzaamheden bij Mercy Corps ná 2021. Uw verklaringen hieromtrent zijn namelijk niet meer dan blote beweringen waarvoor u geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs aanbrengt. U verklaart in 2017 te zijn begonnen met uw werk als chauffeur voor de ngo Oxfam, u deed dit tot 2019. Erna werkte u voor de ngo Mercy Corps en dit tot eind 2023 (CGVS notities persoonlijk onderhoud (verder NPO) 1, p. 22).

Echter legt u louter kopieën van documenten voor die betrekking hebben op uw werk in de periode 2017-2021: onder andere werkcontracten, documenten met betrekking tot het voertuig dat u gebruikte, werkbades van de ngo's en een resem logboeken van de door u uitgevoerde ritten (documenten werk ngo's: zie groene map administratief dossier). Geen van deze documenten kan aantonen dat u na 2021 nog hebt gewerkt voor Mercy Corps. Uw uitleg voor het ontbreken van de documenten die dit zouden kunnen aantonen bevat bovendien verschillende tegenstrijdigheden:

Aanvankelijk verklaart u dat alle documenten met betrekking tot uw werk voor de ngo's op een gsm stonden die tijdens uw aanhouding in Griekenland verloren is gegaan (NPO1, p. 7). Echter slaagt u er wel in om een groot aantal kopieën van uw werk in de periode 2017-2021 te bezorgen, zoals blijkt uit de door u voorgelegde documenten., doch niet betreffende de periode erna. U verklaart in dit verband dat uw broer u de voorgelegde documenten via e-mail heeft bezorgd zodat u deze in het kader van uw asielprocedure kon neerleggen. Uw broer beschikte over uw werkdocumenten want, zoals u verklaart: “Ik heb die allemaal aan hem gegeven voor mijn vertrek” (NPO1, p. 13). U deed dit uit angst dat u ze zelf zou kwijtraken tijdens uw reis naar Europa.

Deze uitleg kan hoegenaamd niet verklaren waarom u op heden dan ook geen kopieën of originelen kan bezorgen van de werkcontracten van de periode 2021-2023 aangezien deze zich op heden bij uw broer zouden bevinden. Hierop gewezen stelt u eerst simpelweg dat u de contracten van na 2021 zelf niet meer hebt, deze zijn volgens u kwijt. Meteen erna verklaart u echter dat de ngo Mercy Corps steeds zelf de werkcontracten heeft bijgehouden, u beschikte thuis zelfs niet over kopieën ervan.

U had er tijdens uw tewerkstelling bij hen louter foto's van genomen maar deze stonden op uw verloren gsm-toestel (NPO2, p. 10-11). Uw tegenstrijdige en incoherente verklaringen met betrekking tot uw werk na 2021 doen ernstig twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw relaas ter zake.

U legt daarnaast een bundel foto's met betrekking tot uw werkzaamheden als chauffeur voor de ngo's neer (foto's werk: zie groene map administratief dossier). Echter blijkt nergens uit de afbeeldingen in welke periode deze zijn genomen en in welke periode u hebt gewerkt voor deze organisaties. Bovendien beelden de meeste foto's landschappen en hulpgoederen af, u bent louter op enkele ervan zichtbaar. De door u neergelegde foto's zijn hoegenaamd niet in staat bovenstaande twijfels bij de periode van uw tewerkstelling bij de ngo's weg te nemen. Te meer de bewijswaarde van foto's bijzonder gering is gelet op het feit dat niet met zekerheid kan worden vastgesteld waar, wanneer en/of met welke bedoelingen de foto's werden genomen, al dan niet werden gemanipuleerd.

Tevens is het opmerkelijk dat u niet precies kan zeggen wanneer de ngo's uw regio hebben verlaten. U kan louter zeggen dat de organisaties in 2024 niet meer aanwezig waren. Uw contract werd op een gegeven moment beëindigd maar wanneer precies weet u niet (NPO2, p. 9). Gezien uw verklaringen dat u sinds 2017 hoofdzakelijk in dienst van deze ngo's als chauffeur heeft gewerkt (NPO1, p. 22) en dit loon u in staat stelde om maandelijks uw huis in Kirkuk af te betalen (NPO2, p. 15), valt het moeilijk te geloven dat u zich niet kan herinneren wanneer uw tewerkstelling plots beëindigd werd en u dus ook niet meer op die verloning kon rekenen. Het was namelijk uw grootste bron van inkomsten waarmee u uw huis kon afbetalen en ook uw echtgenote, die volgens uw verklaringen geenszins werd gesteund (financieel of anders) door haar familie, kon onderhouden. Dit doet verder ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw werkzaamheden voor Mercy Corps tussen 2021 en eind 2023.

Hieruit volgt dat het CGVS geen geloof hecht aan uw voorgehouden werkzaamheden voor Mercy Corps van 2021 tot aan hun vertrek uit uw regio. De door u verklaarde gebeurtenissen en uw vrees die hieruit zou voortvloeien worden bijgevolg evenmin als aannemelijk beschouwd.

Ook het volgende maakt dat uw relaas betreffende uw problemen in Irak geenszins kan overtuigen:

Vooreerst legt u tegenstrijdige verklaringen af over de door u voorgehouden actor van vervolging. Aanvankelijk verklaart u dat de eerste dreigbrief volgens u van Arabieren kwam. U stoelde dit vermoeden op het feit dat de inwoners van de plekken waar u als chauffeur voor de ngo's kwam, analfabete Arabieren zijn. Het lijkt u logisch dat zij een dreigbrief zonder tekst naar u zouden sturen (NPO1, p. 25). Met betrekking tot de beschieting waar u het slachtoffer van was, daarentegen, verklaart u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud dat u vermoedt beschoten te zijn geweest door ofwel Turkmene, of Arabieren, of door de Irakese autoriteiten (NPO1, p. 10). Echter verklaart u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud dat u door leden van AHAS onder vuur werd genomen (NPO2, p. 18). De vaststelling dat u wisselende verklaringen aflegt betreffende een element dat de kern van uw asielaanvraag raakt, namelijk de door u gevreesde personen/groepering/autoriteit, doet verder ernstig twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Met betrekking tot de door u aangehaalde beschieting kunnen verder de volgende zaken worden opgemerkt. Aanvankelijk verklaart u hierbij lichtgewond te zijn geraakt. De dokter die u bij uw oom thuis in Kirkuk onderzocht, noemde uw verwonding niet ernstig en zei dat u niets meer hoefde te doen dan de wonde om de twee dagen schoon te maken. Het was zelfs niet nodig om naar een ziekenhuis te gaan (NPO1, p. 10). Even later gevraagd waarom u na de beschieting nog twee maanden in Kirkuk bleef in plaats van meteen uit voorzorg naar een ander oord te trekken - AHAS had u in Kirkuk immers meermaals bedreigd, achtervolgd en uiteindelijk beschoten - stelt u dat u dat u zodanig gewond was dat u die twee maanden bij uw oom quasi volledig in bed hebt doorgebracht (NPO2, p. 13). Bovendien zou u in Suleimaniya, waar u uiteindelijk naartoe ging, geen verpleging kunnen vinden voor uw wonde dus u kon er toen niet heen (NPO2, p. 22). Deze verschillende, door u verklaarde, versies van de gebeurtenissen komen geenszins overeen. Bovendien is het niet aannemelijk dat u in Suleimaniya, immers een stad van aanzienlijke grootte en bevolkingsaantal, geen verpleging had kunnen vinden die een simpele taak als wondzorg kon uitvoeren. Dat u omwille van deze reden zou hebben beslist om twee maanden langer in risicogebied te verblijven, kan dan ook niet overtuigen.

Bovendien wist u reeds sinds augustus 2024, dus ruim tien maanden vóór de beschieting op 2 april 2025, uit goede bron namelijk uw vriend Ab.M. dat u door AHAS gevisieerd werd (NPO2, p. 18). Met betrekking tot deze groepering verklaart u dat zij de controle hebben over uw herkomstregio, ze hebben hiertoe bij elke lokale autoriteit zoals o.a. de rechtbanken en politiekantoren hun mannetjes zitten (NPO2, p. 19). Ze beschikken zelfs over hun eigen kazerne (NPO2, p. 18). Bovendien kende AHAS volgens u uw thuisadres in Kirkuk aangezien men dit aan de hand van uw autoregistratie had kunnen achterhalen (NPO2, p. 17). Dat u er dan voor koos om, desondanks het grote gevaar waarin u zich zou hebben bevonden, in uw woning in Kirkuk te blijven wonen, doet ernstige vraagtekens rijzen bij de waarachtigheid of minstens de ernst van uw vrees voor AHAS.

Voorts lijkt uw gedrag op verschillende punten geenszins in lijn te liggen met de door u geschetste situatie. Sinds uw huwelijk met S. in maart 2024 woonde zij samen met u, alsook uw moeder en uw broer N., in het

ouderlijk huis in Kirkuk (NPO1, p. 16, 19). U werd al sinds begin 2024, nog vóór u huwde met S., bedreigd (NPO1, p. 24). Sinds augustus 2024 wist u dat het AHAS was die u viseerde (NPO2, p. 18). Echter verklaart u dat uw echtgenote geen weet had van deze dreigbrieven, noch had ze enige informatie met betrekking tot de daders van de beschieting in april 2025. Pas wanneer u ter voorbereiding van uw eerste persoonlijk onderhoud uw relaas met uw advocaat hebt besproken, werd S. over deze zaken ingelicht (NPO1, p. 24-25). U lichtte S. niet eerder in over uw problemen omdat zij een erg bang persoon is (NPO2, p. 21). Gezien het feit dat u omwille van uw problemen met AHAS uw herkomstland hebt verlaten, en dit samen met uw echtgenote, en verklaart op heden niet te kunnen terugkeren, kan uw uitleg geenszins overtuigen. Dergelijk risicovol gedrag, namelijk dat u uw vrouw niet waarschuwde voor mogelijke represailles van AHAS vanwege hun probleem met u, mist dan ook enige doorleeftheid. Uw verklaring dat AHAS enkel u zou viseren en niet uw vrouw, of uw moeder of uw broer - dus zij zouden nooit werkelijk in gevaar hebben verkeerd (NPO2, p. 21) - komt wederom erg vreemd over en kan niet overtuigen.

Tevens legt u incoherente verklaringen af met betrekking tot uw moeder. Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud verklaart u dat u uw moeder niets had verteld over de dreigbrieven (NPO1, p. 26). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud, daarentegen, stelt u dat u haar hierover wél had ingelicht. Ze zou u immers op het hart hebben gedrukt niet naar buiten te gaan en op uzelf te letten (NPO2, p. 19). Deze tegenstrijdigheid doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Dat uw broer en moeder bovendien op heden nog steeds op hetzelfde adres in Kirkuk zouden verblijven (NPO1, p. 19), waar AHAS of welke andere actor van vervolging ook hen gemakkelijk kan terugvinden, relativeert verder de aannemelijkheid van uw problemen.

Ook uw verklaringen met betrekking tot uw collega en vriend O.S., die net zoals u problemen zou hebben gekend met AHAS, kunnen geenszins overtuigen. Hij kwam vóór u reeds in het vizier van AHAS omdat ze hem ook zouden hebben beticht van spionage. Hij kreeg meerdere bedreigingen. Gezien jullie dichte onderlinge contact vertelde hij u hierover (NPO2, p. 19). De reeds preciaire situatie van O. escaleerde danig toen AHAS zijn huis onder vuur nam, hierbij kwam zijn zoon van zeven jaar om het leven. O. verliet Kirkuk en vestigde zich in Suleimaniya. U ontving dit nieuws in augustus 2024 toen O. u aanmaande om Kirkuk ook te verlaten en uzelf in veiligheid te brengen (NPO2, p. 22). Echter heeft het volgens uw verklaringen nog tot juni 2025 geduurd - bijna een jaar - totdat u zijn advies opvolgde (NPO2, p. 14), en dit nadat AHAS had gepoogd u neer te schieten. Uw verklaring dat u na het nieuws van de beschieting en het overlijden van O.s zoon hebt besloten om te vertrekken omdat u toen zeker was dat u eenzelfde lot zou ondergaan (NPO2, p. 22), staat dan ook haaks op de door u verklaarde gebeurtenissen - namelijk dat u nog tot juni 2025 in Kirkuk hebt gewoond. Dat u bovendien, zoals eerder aangehaald (zie supra), verklaart dat u niet meteen na uw beschieting naar Suleimaniya kon vertrekken omdat u er niemand kende, strookt niet met uw verklaring dat O. daar sinds augustus 2024 woonde, en te meer, hij u er zelfs had uitgenodigd (NPO2, p. 22). Opnieuw spreekt u zichzelf tegen.

Kortom, dat u besloot om desondanks de door u gekregen bedreigingen, de problemen van O., het overlijden van diens zoon en zijn uitnodiging aan u om hem te vervoegen in Suleimaniya, er toch voor koos om in uw eigen huis in Kirkuk te blijven, en zelfs nadat u zelf werd beschoten uw vertrek met nog eens twee maanden uitstelde - en dit wegens erg weinig overtuigende redenen -, tart elke verbeelding.

Tevens is het opmerkelijk dat u nooit hebt geprobeerd de ngo's waarbij u werkzaam was te contacteren in verband met uw problemen met AHAS. U hebt ook nooit eens rond gehoord bij uw ex-collega's of zij, net zoals u en O., problemen kenden met AHAS omwille van jullie werk. Hiernaar gevraagd verklaart u hen niet te hebben ingelicht omdat u geen goed contact had met uw ex-collega's (NPO2, p. 20). Dit kan ten zeerste verbazen aangezien u een groepsfoto hebt neergelegd van uzelf samen met uw zogenaamde ex-collega's (foto ex-collega's ngo: zie groene map administratief dossier). Daarnaast verklaart u hen niet te hebben gecontacteerd in verband met AHAS omdat u moeilijkheden zou hebben om hen op te zoeken en te contacteren (NPO2, p. 20). Echter zei u eerder bevriend te zijn met hen op Facebook, een gemakkelijk communicatiemiddel (NPO2, p. 11).

Dat u wederom tegenstrijdige verklaringen aflegt, doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid en de waarachtigheid van uw problemen.

Verder is het, los van de bovenstaande vastgestelde inconsistenties en tegenstrijdigheden in uw verklaringen, geenszins aannemelijk dat, mocht AHAS u effectief hebben willen treffen, ze hiermee ruim een jaar - namelijk van de eerste bedreigingen begin 2024 tot uw beschieting in april 2025 - zouden hebben gewacht. Dit verbaast aangezien ze, volgens u, steeds beschikten over uw gegevens waaronder uw thuisadres (NPO2, p. 17). Hiertoe verklaart u dat AHAS verkiest om in het geheim te opereren, ze zullen dus niet zomaar iemand thuis meenemen aangezien de media hiervan op de hoogte zou komen en dan zouden ze in een slecht daglicht worden geplaatst. Evenwel stelt u zelf dat AHAS als volgt opereert: "Ze komen met

een auto (...), rijden voorbij je krijgt kogels in het gezicht en zijn dan weg" (NPO2, p. 21). Dat u, deze zogenaamde werkwijze in ware executiestijl indachtig, niet besliste om uw woonst in Kirkuk binnen kortst mogelijke tijd te verlaten en zich elders te vestigen, tart andermaal alle verbeelding. Uw verklaring dat u in het begin van de bedreigingen dacht dat het louter spierballengerol van AHAS-leden was en dat u daarom niet meteen bent verhuisd, kan dan ook geenszins overtuigen (NPO2, p. 22).

Bovendien verklaart u zelf dat u reeds in april 2025, na uw beschieting, besloot om Irak te verlaten (NPO1, p. 10). De vaststelling dat u nog maanden, namelijk tot 25 september 2025, hebt gewacht alvorens daadwerkelijk te vertrekken relativeert in ernstige mate de waarachtigheid en ernst van uw vrees.

2. Met betrekking tot uw problemen met S.'s vader omwille van jullie huwelijk weet u niet te overtuigen van het bestaan van een nood aan internationale bescherming in uw hoofde. Immers, aan uw vrees ten aanzien van S.'s vader omwille van jullie beweerde verboden huwelijk kan geen geloof gehecht worden.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw bewering dat u en S. niet officieel zijn gehuwd, niet kan worden aangenomen.

U verklaart namelijk dat een koppel volgens de Irakese wet eerst officieel dient te trouwen, waarbij de huwelijksakte dient te worden geregistreerd bij de rechtbank, en men pas daarna religieus kan huwen bij een imam (NPO1, p. 16; NPO2, p. 7). Uit de beschikbare informatie kan, in tegenstelling tot uw verklaringen, geenszins blijken dat het juridisch vereist is dat men eerst officieel huwt en pas vervolgens een traditionele, religieuze ceremonie houdt. Er wordt zelfs expliciet vermeld dat koppels er soms voor kiezen om eerst religieus te huwen en pas nadien hun huwelijk officieel te laten registreren (zie Danish National ID Centre: Iraq: Marriage registration and the issuance of marriage certificates: zie blauwe map administratief dossier). Er wordt nergens melding gemaakt van mogelijke juridische problemen die hieruit zouden volgen.

Dat u verklaart eerst religieus te zijn gehuwd met S. in Suleimaniya waarna jullie naar Kirkuk zijn verhuisd, en dat u een tijd later bij de rechtbank in Kirkuk het huwelijk officieel wilde laten registreren maar dat dit werd geweigerd (NPO2, p. 25), staat haaks op de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en kan dan ook geenszins overtuigen.

Dat u bovendien aanvankelijk verklaard een maand of zelfs iets langer na uw religieus huwelijk naar de rechtbank te zijn geweest (NPO2, p. 7), maar later stelt dat u dit al enkele dagen na het religieuze huwelijk deed (NPO2, p. 25), is een verdere indicatie van de ongeloofwaardigheid van deze gebeurtenissen.

Voorts wenst het CGVS te benadrukken dat u op heden geen enkel document hebt voorgelegd met betrekking tot uw huwelijk met S.. U verklaart dat u, nadat u bij de rechtbank van Kirkuk te horen kreeg dat de rechter uw huwelijk niet zou officialiseren vanwege het feit dat u eerst religieus bent gehuwd, een kennis bij de rechtbank hebt betaald om u vervalste documenten te bezorgen - namelijk identiteitskaarten voor uzelf en voor S., een officiële huwelijksakte, een Zanyari-kaart en een voedselrantsoenkaart (NPO1, p. 16; NPO2, p. 6). Uw broer zou deze documenten momenteel in zijn bezit hebben, alsook de oude identiteitskaarten van uzelf en S. van vóór jullie huwelijk (NPO2, p. 6). U werd tijdens het persoonlijk onderhoud tweemaal gevraagd om duidelijke kopieën te bezorgen van alle opgenoemde documenten (NPO2, p. 7, 29). Via een e-mail naar uw advocaat op 9 maart 2026 werd nogmaals gewezen op het belang om deze documenten spoedig te bezorgen aan het CGVS.

Uw advocaat benadrukte in haar antwoord dat u deze documenten uiterst tegen het einde van die week zou bezorgen (mails advocaat, dd. 09 en 10.03.2026: zie administratief dossier).

Echter heeft het CGVS op heden geen enkele van de gevraagde documenten mogen ontvangen. De vaststelling dat u in gebreke blijft in verband met het bezorgen van deze documenten, waarvan u immers verklaart deze wel te kunnen verkrijgen via uw broer in Irak (NPO2, p. 29), en dit zonder dienstige uitleg, doet vermoeden dat u deze moedwillig achterhoudt omdat deze niet stroken met het door u verklaarde asielrelaas. U biedt aldus geen zicht op uw werkelijke burgerlijke staat, hetgeen ernstige twijfels doet rijzen met betrekking tot de door u verklaarde problemen. Voorts blijkt hieruit een gebrek aan medewerking van uwentwege, hetgeen afbreuk doet aan uw algemene geloofwaardigheid.

Voorts kan ook uw uitleg in verband met het achterlaten van de identiteitskaarten van uzelf en S. geenszins overtuigen aangezien u zichzelf, voor de zoveelste keer, tegenspreekt. U stelt tijdens het tweede persoonlijk onderhoud dat u uw identiteitskaart achterliet bij uw broer omdat uw auto in Irak nog steeds op uw naam staat geregistreerd. U hebt een volmacht aan uw broer gegeven voor de verkoop maar soms wordt er nog naar de identiteitskaart van de eigenaar gevraagd. Vandaar nam u uw identiteitskaart niet mee bij uw vertrek

(NPO2, p. 6). Echter verklaarde eerder, tijdens het eerste persoonlijk onderhoud, dat u tijdens jullie laatste verblijf in Kirkuk, 25 dagen voor jullie vertrek naar Turkije, uw auto hebben verkocht om hiermee jullie reis te bekostigen (NPO1, p. 21). Andermaal houdt uw uitleg geen steek.

Daarbij is het tevens opmerkelijk dat, in tegenstelling tot wat u hebt verklaard, uw echtgenote aanvankelijk verklaarde dat jullie de identiteitskaarten wél meenamen bij jullie vertrek uit Irak maar dat deze in Griekenland werden ingehouden. Pas nadat uw echtgenote werd geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid zei ze dat ze niet zeker was over haar eigen verklaring (NPO2 echtgenote, p. 15). Het hoeft geen betoog dat dit wederom de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op de helling plaatst.

Bovendien zijn uw verklaringen aangaande het door u geschetste verloop van de relatie met S. vaag en weinig gedetailleerd. Gevraagd hoe u ertoe kwam dat u met S. wenste te huwen, gelet op de vete tussen beider vaders, zegt u simpelweg dat u verliefd was op haar. Echter verklaart u haar maar één keer te hebben gezien alvorens u besloot om bij haar vader om haar hand te vragen. Verder zagen jullie elkaar niet (NPO2, p. 23). Uw echtgenote verklaart over het moment dat jullie elkaar zagen, nl. op 14 februari 2023, dat jullie simpelweg uitspraken dat jullie met elkaar zouden huwen (NPO2 echtgenote, p. 6). Dat u vaag en onduidelijk bent over het precieze verloop van jullie relatie voorafgaand aan jullie huwelijk, doet vermoeden dat dit niet zo heimelijk en verborgen verliep als u wenst te doen uitschijnen, maar eerder laat vermoeden dat het huwelijk wel degelijk - zoals vaak gangbaar binnen jullie cultuur - werd geregeld door beide families zonder dat hier voorafgaand veel initiatief van jullie kant uit aan te pas kwam.

Samengevat kan er geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat u en uw echtgenote niet officieel zijn gehuwd in Irak. Bijgevolg is uw vrees ten aanzien van een terugkeer naar Irak omwille van de gevolgen van dit huwelijk niet aannemelijk.

Zelfs indien zou worden aangenomen dat u en S. niet officieel zijn gehuwd in Irak, quod non, ligt uw verklaarde gedrag niet in lijn met de door u geschetste situatie.

Zo verklaart u dat u zelf S.'s familie informeerde over de voltrekking van jullie religieuze huwelijk. U stuurde namelijk via uw echtgenotes Snapchat-profiel een huwelijksfoto van jullie beiden naar haar zus. U deed dit naar eigen zeggen zodat ze zouden stoppen met haar te zoeken (NPO2, p. 25). Kan hier worden opgemerkt dat uw echtgenote verklaarde dat zij degene was die de huwelijksfoto op haar profiel plaatste, zo kon haar zus deze zien en tonen aan hun vader (NPO2 echtgenote, p. 8). Dat u, dan wel uw echtgenote, uit eigen beweging S.'s familie - en dus ook haar vader, die van in het begin gekant was tegen jullie huwelijk - informeerden over jullie wel heel plotse huwelijk, dan nohg op een dergelijke manier, ook al verklaart u dat u meteen na het huwelijk niets had vernomen van haar vader en er ook geen indicatie was dat hij op zoek was naar jullie (NPO2, p. 25), en jullie op deze manier moedwillig problemen op jullie hals haalden, is weinig geloofwaardig.

Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u na het huwelijk nauwelijks voorzorgsmaatregelen hebt genomen om jullie te behoeden voor om de toorn van S.'s vader.

Zo gingen u en uw echtgenote vanuit Kirkuk, waar jullie samen woonden vanaf het huwelijk, verschillende malen op uitstap naar Suleimaniya, en dit om er te gaan wandelen en picknicken (NPO2, p. 12). Gewezen op het grote risico dat jullie hierbij liepen aangezien S.'s ouders in Suleimaniya wonen en het niet hadden begrepen op jullie huwelijk (NPO1, p. 17), geeft u de povere uitleg dat jullie meestal in de late namiddag gingen wanneer het donker was, dan was het moeilijk om iemand te herkennen. Bovendien ging S.'s vader elke avond op stap om te drinken dus hij kwam niet in hetzelfde gebied van Suleimaniya als jullie (NPO2, p. 26). Dat jullie er desondanks voor kozen om vrijwillig uitstapjes te doen naar het gebied waar uw zogenaamde belager verblijft, is tekenend voor het onwaarachtige karakter van uw relaas.

Nadien verhuisden jullie in juni 2025 naar Suleimaniya. Dit mag wederom erg verbazen aangezien jullie zo in dezelfde stad als S.'s vader gingen wonen. Uit uw uitleg, nl. dat hij jullie vanwege zijn banden met de Koerdische politieke partij Yeketi (Patriotic Union of Kurdistan, verder PUK) in elke stad in Koerdistan zou kunnen treffen dus dat het niet uitmaakte of jullie zich ergens verder zouden vestigen (NPO2, p. 26), blijkt uw keuze voor Suleimaniya des te onlogischer.

Voorts verklaart u dat u en uw echtgenote in Suleimaniya zich ook af en toe buiten begaven, jullie reden namelijk 's nachts rondjes met de auto. De meeste tijd spendeerden jullie volgens u echter binnen (NPO2, p. 14). Volgens uw echtgenote, daarentegen, gingen jullie ook geregeld naar de grote wandelstraat in het centrum van Suleimaniya (NPO2 echtgenote, p. 11). Er kan dus niet worden gezegd dat jullie een ondergedoken bestaan leidden in Suleimaniya, noch dat jullie er ernstige voorzorgsmaatregelen namen zodat S.'s vader jullie niet zou kunnen treffen. Uit dit gedrag kan geenszins blijken dat u werkelijk een vrees

koesterde voor S.'s vader, en zeker niet dat u omwille van deze vrees op heden niet zou kunnen terugkeren naar Irak.

Daarbij komt nog dat uw verklaringen betreffende de brandstichting aan uw auto op 16 april 2024 uiterst incoherent zijn. Zo plaatst u in het eerste persoonlijk onderhoud de brandstichting binnen de context van uw problemen omwille van uw werk voor de ngo's (NPO1, p. 24-25). Echter stelt u vervolgens dat u vermoedens hebt dat dit incident beraamd werd door S.'s vader, en mogelijks dat haar broer Sh. hierbij betrokken was (NPO1, p. 26-27). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud, daarentegen, zegt u dan weer iets helemaal anders, nl. dat AHAS uw auto in brand heeft gestoken (NPO2, p. 18). Iets later verklaart u evenwel dat S.'s broer Sh. de dader was. U hebt namelijk videobeelden van een lokale winkelleigenaar gekregen waarop te zien is dat Sh. uw auto in brand stak (NPO2, p. 25-26). Dat u er zelfs niet in slaagt om over zulk essentieel element van uw relaas eenduidige verklaringen af te leggen, zelfs niet binnen eenzelfde persoonlijk onderhoud, ondergraaft uw geloofwaardigheid danig.

3. Tot slot heeft het CGVS ook enkele twijfels met betrekking tot uw reis en het bekomen van uw reisdocumenten.

Vooreerst verklaart u meermaals dat u voor het bekomen van de Turkse visa voor uzelf en uw echtgenote in augustus tweemaal naar Kirkuk bent gereisd tijdens de periode dat jullie in Suleimaniya woonden, van juni tot 1 september 2025 (NPO1, p. 10; NPO2, p. 14, 27). Uw verklaring dat u uw laatste periode in Irak, namelijk van 1 tot 25 september 2025, ondergedoken doorbracht, u zou niet buitengekomen zijn en uw broer bracht u voedsel (NPO2, p. 15), klopt dus geenszins. Deze vaststelling doet andermaal twijfels rijzen met betrekking tot de waarachtigheid van uw relaas.

Echter verklaart uw echtgenote, op haar beurt, dat jullie de visa aanvroegen en verkregen tijdens de laatste 25 dagen die jullie doorbrachten in Kirkuk. Zij ging persoonlijk mee om de visa te bekomen (NPO2 echtgenote, p. 18). De tegenstrijdigheden tussen uw eigen verklaringen intern, en die van uw echtgenote, doet vermoeden dat jullie werkelijke verblijf in Irak niet is verlopen op de manier dat u het laat uitschijnen.

Tevens vormt de laattijdigheid van uw verzoek een ernstige contra-indicatie voor de ernst van de door u voorgehouden vrees ten aanzien van Irak. Uit uw verklaringen en uit de beschikbare informatie blijkt dat u na uw vertrek uit Irak via Turkije naar Griekenland reisde, waar u en uw echtgenote op 23 oktober 2025 een verzoek om internationale bescherming indienden (Cedoca aanvraag derde landen - Griekenland, dd. 28.01.2026: zie blauwe map administratief dossier; Verklaring DVZ echtgenote, dd. 05.01.2026: zie administratief dossier echtgenote). Jullie wachtten de beslissing echter niet af en reisden na ongeveer een maand in Griekenland door naar Frankrijk. Ook hier verklaart u een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend.

Evenwel besloten jullie wederom de beslissing niet af te wachten en regelden jullie de voortzetting van jullie reis naar het Verenigd Koninkrijk (NPO1, p. 8-9). Het gegeven dat u na uw aankomst in Europa in twee verschillende landen om internationale bescherming hebt verzocht maar nooit de intentie had om de beslissingen af te wachten, wijst erop dat u geen werkelijke vrees koestert en geen nood heeft aan internationale bescherming. Een werkelijke vrees voor vervolging houdt immers in dat men zich zo snel mogelijk in veiligheid wenst te brengen en dus ook onmiddellijk de bescherming van de autoriteiten inroept van zodra dit mogelijk is, én in het land van het indienen van het verzoek blijft om deze beslissing in ontvangst te kunnen nemen.

Dat u bovendien op uw reis van Frankrijk naar het Verenigd Koninkrijk tot tweemaal toe werd tegengehouden door de Belgische autoriteiten, eens op 6 december en een tweede keer op 10 december 2025, maar toen nooit melding hebt gemaakt van uw nood aan internationale bescherming, is tekenend. Dat u hierna werd overgebracht naar een gesloten centrum van waaruit u en uw echtgenote zouden worden repatrieerd op 25 december 2025, maar dit werd verhinderd doordat u, ten langen leste, op 23 december 2025 een verzoek om internationale bescherming indiende in België, spreekt boekdelen. Aangezien u beweert vervolgd te worden in Irak en u omwille hiervan internationale bescherming in België wenst in te roepen, mag redelijkerwijze worden verwacht dat u bij aankomst of kort daarna bij de Belgische autoriteiten een verzoek hiertoe indient.

De door u neergelegde documenten, tenslotte, kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw Iraaks paspoort toont louter uw nationaliteit en herkomst aan dewelke vooralsnog niet worden betwist. Met betrekking tot de kopie van een certificaat van een door u gevolgde training voor Mercy Corps kan het volgende worden opgemerkt. Uit dit document kan hoogstens blijken dat u op 2 december 2019 een training 'Road Traffic Safety Awareness' bij Mercy Corps volgde, niets meer en niets minder. Het vormt geenszins een bewijs, zoals eerder benadrukt (zie supra) van uw werkzaamheden in de periode 2021-2023, dewelke

betwist worden door het CGVS. Betreffende het door u voorgelegde curriculum vitae dient te worden benadrukt dat dit document door u zelf werd opgesteld en in deze enige objectieve bewijswaarde mist. Met betrekking tot uw huwelijksfoto's dient te worden opgemerkt dat deze geen enkele informatie bevatten van de locatie waar of het tijdstip waarop deze zouden zijn genomen, noch de omstandigheden waarin het huwelijk zou hebben plaatsgevonden. Aan privé-foto's kan dan ook geen enkele bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat erop wordt afgebeeld. Ze vormen dusdanig geen ondersteuning van uw verklaringen dat jullie huwelijk door de familie van S. werd afgekeurd. Eenzelfde redenering geldt voor de door u voorgelegde foto van twee auto's die dicht tegen elkaar staan, waarover u zelf verklaart dat deze uw aanrijding door S.'s vader afbeeldt (NPO2, p. 4). Verder kan uit deze foto enkel worden afgeleid dat deze twee auto's zich in een kop-staartformatie bevinden en dat de tweede auto schade heeft, niets meer. Van wie deze auto's zijn en waarom ze zich in deze positie bevinden, kan geenszins blijken uit de foto. Ook wanneer dit gebeurde en wie hiervoor eventueel verantwoordelijk is, valt niet af te leiden.

Voorts kan algemeen worden opgemerkt dat aan neergelegde documenten slechts bewijskracht worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausible verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten en vermogen op zichzelf niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Ten slotte dient te worden benadrukt dat de door u voorgelegde documenten, naast uw originele Irakese paspoort, loutere kopieën betreffen waaraan, gezien het makkelijk te vervalsen karakter, amper bewijswaarde kan worden toegekend."

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport **UNHCR international protection considerations with regard to people fleeing the Republic of Iraq** van januari 2024 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/policy/countrypos/unhcr/2024/en/147247> of <https://www.refworld.org>) en de **EUAA Country Guidance Note: Iraq** van november 2024 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-iraq-november-2024> of <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient te worden beoordeeld. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet te worden onderzocht, dit in het licht van enerzijds de door de verzoeker verstrekte bewijselementen en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst erop dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas", afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EUAA Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van een situatie van willekeurig geweld. In de EUAA Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet worden gehouden met de volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methoden en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers de provincie ontvluchten als gevolg van het gewapende conflict.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Er wordt ook rekening gehouden met andere indicatoren, in eerste instantie bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in

de regio van herkomst, indien de bovengenoemde indicatoren niet volstaan om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds 2013 grotendeels wordt bepaald door de opkomst van Islamitische Staat (ISIS) en de strijd daartegen, en sinds de zomer van 2020 tevens door het conflict tussen de Turkse strijdkrachten en verschillende gewapende groeperingen (zoals de PKK) in het noorden van het land (zie de **COI Focus Irak: veiligheidssituatie van 29 Augustus 2025 (update)**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_veiligheidssituatie_20250829.pdf ; en het **EUAA Country of Origin Report Iraq: security situation van mei 2024**, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20240523.pdf) en de **EUAA COI Country Focus: Iraq van oktober 2025** beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_country_focus_20251001.pdf of <https://www.cgra.be/nl>). Uit de voormelde informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact hiervan in Irak regionaal verschillend zijn. Deze regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak.

Bijgevolg dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in de regio van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kirkuk te worden beoordeeld. Deze regio omvat vier districten: Kirkuk, Dibis, Hawija en Daquq. In 2022 werd de bevolking van de provincie geschat op 1.770.765 inwoners.

De provincie Kirkuk, die wordt gekenmerkt door haar etnisch-religieuze diversiteit, is van groot strategisch en economisch belang wegens haar oliereserves. De algemene situatie wordt er in grote mate bepaald door de verhoudingen tussen de Iraakse centrale overheid en de Koerdische autoriteiten, die op hun beurt verdeeld zijn langs de partijgrenzen van de Patriottische Unie van Koerdistan (PUK) en de Koerdische Democratische Partij (KDP) als gevolg van een politiek geschil over de provincie. De hoofdstad van de provincie, Kirkuk, en de gebieden die grenzen aan de Koerdische Autonome Regio (KAR), worden beschouwd als betwiste gebieden. Hoewel de Iraakse regering sinds het Koerdische onafhankelijkheidsreferendum in oktober 2017 de controle over de hele provincie heeft opgeëist, is de situatie ter plaatse complexer. De Iraqi Security Forces (ISF), de Koerdische veiligheidstroepen, de Popular Mobilization Forces (PMF) en hieraan gelieerde lokale milities zijn allen aanwezig in de provincie.

De versnippering van de veiligheidsactoren, hun gebrek aan samenwerking en verwarring over de taakverdeling hebben een negatieve impact op de stabiliteit in de regio. Verschillende etnischreligieuze groepen worden gediscrimineerd en zijn soms het slachtoffer van geweld door overheidstroepen. Sommige veiligheidsactoren profiteren van deze situatie en ontwikkelen criminele activiteiten, zoals oliesmokkel en afpersing. De etnische spanningen tussen Koerden en Arabieren zijn verder opgelopen door het arabiseringsbeleid dat volgens de Koerden wordt gevoerd in de betwiste gebieden. De Turkmene van hun kant vrezen te worden gemarginaliseerd in het conflict tussen Koerden en Arabieren.

Sommige waarnemers merken bovendien op dat deze instabiliteit wordt aangewakkerd door buitenlandse actoren in de regio, zoals Iran en Turkije. Deze twee landen hebben namelijk een duidelijk belang bij de olievelden in de regio en voorzien rivaliserende gewapende groeperingen die daar actief zijn van financiële middelen en materieel.

Hoewel de spanningen voelbaar zijn, blijven uitbarstingen en andere veiligheidsincidenten zeldzaam en wordt het geweld over het algemeen onder controle gehouden.

IS blijft aanwezig in de provincie via enkele voorposten die het in staat stellen een bevoorradingslijn te vormen. De groep slaagt erin om in de bergen te overleven vanwege de obstakels die deze vormen voor de veiligheidsactoren, waardoor zij een zekere bewegingsvrijheid geniet. De militaire middelen van IS zijn de afgelopen jaren aanzienlijk verminderd, met als gevolg dat de aanvallen van zijn strijders worden uitgevoerd met lichte wapens of explosieven en niet bedoeld zijn om terrein te winnen. Dat gezegd zijnde, hebben de voortdurende inspanningen van de veiligheidsactoren in de regio, zoals de PMF en ISF, het vermogen van de terroristische groepering om op te treden aanzienlijk beperkt. Sinds januari 2025 is er trouwens een niet te verwaarlozen daling van het aantal aanslagen.

De doelwitten van deze aanvallen zijn onder meer leden en faciliteiten van de ISF en de PMF, verspreid over verschillende districten zoals Daquq, Dibis, Al-Hawija en de stad Kirkuk. Bij deze aanvallen vielen ook burgerslachtoffers. IS streeft niet naar territoriale controle over Kirkuk, maar wil het gezag van de autoriteiten ondermijnen door middel van guerrillatactieken, waaronder IED-aanvallen, aanslagen op prominente leden

van de gemeenschap, ontvoeringen en afpersing ten koste van de lokale bevolking. De organisatie richt zich ook op vermoedelijke medewerkers van de Iraakse autoriteiten, clanleiders en mukhtars. De ISF zetten hun antiterroristische operaties voort, met name door middel van luchtaanvallen en grondoperaties in de districten Dibis, Wadi Zghaytoun en Wadi Al-Shay.

In de hele provincie Kirkuk vinden veiligheidsincidenten plaats. In de periode van 1 januari 2024 tot en met 1 Augustus 2025 bleef het aantal veiligheidsincidenten relatief laag. Het aantal incidenten met burgerslachtoffers en het aantal burgerslachtoffers zelf bleef laag.

Volgens IOM waren er op 31 december 2024 1.031.475 binnenlandse ontheemden in Irak. IOM meldt 4.927.890 ontheemde Iraakse burgers die sindsdien zijn teruggekeerd naar hun regio van herkomst. Een groot deel van de ontheemden uit de provincie Kirkuk is ook naar huis teruggekeerd. Uit cijfers blijkt echter dat er nog steeds 66.715 ontheemden uit de provincie Kirkuk zijn. Afgezien van duurzame hervestiging op de plaats waar ze zijn ontheemd, zijn er verschillende redenen waarom ontheemden niet naar hun regio van herkomst terugkeren. Gebrek aan werkgelegenheid, basisdiensten en huisvesting, onzekere veiligheidsomstandigheden in de regio van herkomst of een verandering in de etnisch-religieuze samenstelling van de bevolking zijn enkele van de redenen die worden opgegeven om niet terug te keren. Ten slotte kan de aanwezigheid van lokale milities een obstakel vormen voor de terugkeer van ontheemden.

Volgens de "EUAA Guidance Note" kan er voor geen enkele provincie van Irak worden geconcludeerd dat er sprake is van een situatie waarin het willekeurige geweld in het kader van een gewapend conflict dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan ernstige schade in de zin van artikel 15c van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn. Voor de provincie Kirkuk wordt er gesteld dat er willekeurig geweld plaatsvindt in het kader van een gewapend conflict, maar niet op een hoog niveau waardoor een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om een reëel risico op het lijden van ernstige schade op grond van artikel 15(c) van de Kwalificatierichtlijn, aan te tonen.

Hierbij aansluitend wijst het CGVS er volledigheidshalve nog op dat het EHRM in het arrest in de zaak *D. et al. V. Roemenië* van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken *J.K. et al. v. Zweden* (zaak nr. 59166/12) en *A.G. v. België* (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

In het kader van de beoordelingsmarge waarover ze beschikt, gelet op bovenstaande vaststellingen en na een grondig onderzoek van de beschikbare informatie is de commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat de huidige situatie in de provincie Kirkuk niet van die aard is dat burgers, louter door hun aanwezigheid aldaar, een reëel risico lopen, het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Kirkuk in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Kirkuk een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kirkuk. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming in Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift

Verzoekster verwijst in het verzoekschrift naar de argumentatie die werd uiteengezet in het verzoekschrift tot hoger beroep tegen de beslissing betreffende haar echtgenoot.

In een eerste middel beroept verzoekster zich op de schending van “*artikelen 48/3 en 48/04 van de Vreemdelingenwet, Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29.07.1991) en de zorgvuldigheidsplicht*”.

Zij ontwikkelt het middel als volgt:

“20. De voormelde wetgeving bepaalt dat de overheid, op straffe van onwettigheid van de beslissing, in de akte die de beslissing zelf bevat, ook de motivering dient op te nemen. Deze motivering moet bestaan uit zowel de juridische als de feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dient bovendien afdoende te zijn, met name draagkrachtig en deugdelijk.

21. Het CGVS is ten onrechte van oordeel dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus, op grond dat hij zogenaamd vage en incoherente verklaringen zou hebben afgelegd. Het CGVS beperkt zich tot een fragmentaire analyse van afzonderlijke elementen, zonder een globale beoordeling van het relaas te maken. In het bijzonder wordt geen rekening gehouden met de samenhang tussen de verschillende incidenten. Zo wordt de ernst van de feiten, waaronder brandstichting, beschieting en een opzettelijke aanrijding, geminimaliseerd en wordt nagelaten de verklaringen van verzoeker en zijn partner in onderlinge samenhang te beoordelen. Dit leidt onmiskenbaar tot een gebrekkige en onvolledige motivering.

22. Verzoeker heeft bovendien verschillende stavingstukken overgemaakt. Desondanks stelt het CGVS dat zijn verklaringen niet worden bewezen. Nochtans zijn de verklaringen van verzoeker in hun geheel consistent en coherent opgebouwd. Uit de bestreden beslissing blijkt veeleer dat het CGVS een selectieve lezing heeft gehanteerd.

23. Voorts dient te worden vastgesteld dat het CGVS zich voornamelijk baseert op hetgeen niet werd bijgebracht, terwijl de talrijke stukken die wél werden neergelegd niet op afdoende wijze worden weerlegd. Hiermee miskent het CGVS de praktische beperkingen waarmee een verzoeker om internationale bescherming wordt geconfronteerd, temeer daar verzoeker zich in een gesloten centrum bevindt en afhankelijk is van derden om documenten te verkrijgen.

24. Daarnaast trekt het CGVS onjuiste conclusies uit de verklaringen van verzoeker. Zo worden zijn verklaringen omtrent zijn huwelijk ten onrechte ongeloofwaardig geacht, terwijl verzoeker nooit heeft gesteld dat de legalisatie onmogelijk was, maar enkel dat deze, gelet op de omstandigheden, niet heeft plaatsgevonden. Zijn verklaringen zijn coherent en stemmen overeen met de praktijk in Irak, waar de formele wetgeving vaak afwijkt van de feitelijke toepassing.

25. Het CGVS stelt zonder meer dat de verklaringen van verzoeker inzake zijn huwelijk niet geloofwaardig zijn en vermoedelijk gearrangeerd zouden zijn, terwijl het koppel op duidelijke en consistente wijze hun relatie, het bestaan van het conflict en de opeenvolgende gebeurtenissen heeft toegelicht. Het CGVS heeft hierbij een selectieve en minimaliserende lezing gehanteerd.

26. De verklaringen van de partner van verzoeker, m.n. S., bevestigen bovendien op duidelijke wijze hun relatie en religieus huwelijk, het conflict met haar vader, de bedreigingen en het geweld, de vluchtbewegingen, de verblijfplaatsen (Kirkuk en Sulaimaniya) en de familiale druk en het gevaar. Het is dan ook niet ernstig om te stellen dat het relaas “verzonnen” of “niet coherent” zou zijn. Twee afzonderlijke en onafhankelijke verklaringen die op wezenlijke punten overeenstemmen, versterken net de geloofwaardigheid. De bestreden beslissing bevat dan ook onjuiste motieven, aangezien het CGVS elk element afzonderlijk heeft beoordeeld, geen globale analyse heeft verricht, de samenhang tussen de verklaringen van verzoeker en zijn partner heeft genegeerd en een onredelijk hoge bewijsdrempel heeft gehanteerd. Het CGVS heeft aldus nagelaten de verklaringen in hun geheel te beoordelen, terwijl deze elkaar op essentiële punten bevestigen.

27. Voorts stelt het CGVS op een al te simplistische wijze dat de uitleg van verzoeker omtrent het Iraaks recht fout en bijgevolg ongeloofwaardig is. Uit de gehoren van 6 en 27 februari 2026 blijkt evenwel duidelijk dat verzoeker geen juridische analyse heeft gegeven, maar louter zijn persoonlijke ervaring heeft weergegeven. Het CGVS verwacht kennelijk een perfect rationeel en juridisch onderbouwd relaas, hetgeen niet kan worden verlangd van een verzoeker om internationale bescherming die zich in een stressvolle en traumatische situatie bevindt. Verzoeker heeft bovendien herhaaldelijk aangegeven dat hij gestrest was en zich niet alles exact kon herinneren. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat hiermee rekening werd gehouden. Het CGVS heeft derhalve een selectieve lezing gehanteerd, is overmatig streng geweest en heeft zich gebaseerd op speculaties.

28. Het CGVS hanteert voorts een foutieve redenering door te stellen dat, bij gebrek aan bewijs, verzoeker niet voor de betrokken organisaties zou hebben gewerkt. In het asielrecht geldt evenwel dat bewijsstukken

niet doorslaggevend zijn en dat de verklaringen van de verzoeker primeren, zeker wanneer deze coherent en consistent zijn, zoals in casu.

29. Het verwijt dat verzoeker onvoldoende medewerking zou hebben verleend, is eveneens ongegrond. Verzoeker heeft herhaaldelijk verklaard dat hij afhankelijk is van derden om documenten te verkrijgen en dat hij deze inspanningen ook effectief heeft geleverd. Het feit dat niet alle documenten konden worden bekomen, kan geenszins worden gelijkgesteld met een gebrek aan medewerking.

30. Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing niet dat het CGVS een grondig onderzoek heeft gevoerd naar de problemen gelinkt aan het werk van verzoeker. Verzoeker heeft nochtans verklaard dat een contactpersoon binnen AHAS heeft bevestigd dat hij als spion geregistreerd staat. Dit wijst duidelijk op individuele targetting, hetgeen door het CGVS niet werd onderzocht.

31. Het CGVS beschouwt de verklaringen van verzoeker als tegenstrijdig omdat hij aanvankelijk vermoedde dat hij werd geïdoleerd door Arabieren of Turkmenen en later aangaf dat AHAS hiervoor verantwoordelijk was. Dit betreft evenwel geen tegenstrijdigheid, maar een logische evolutie in kennis: aanvankelijk was de dader onbekend, waarna later bevestiging volgde via een insider.

32. Daarnaast blijkt niet dat het CGVS enig onderzoek heeft verricht naar de verklaringen van verzoeker omtrent zijn collega O., die eveneens werd geïdoleerd, beschoten werd en wiens kind om het leven kwam. Dit vormt een sterk contextueel en ondersteunend element.

Het CGVS verwerpt deze elementen louter omdat zij niet formeel bewezen zijn, terwijl zij duidelijk bijdragen aan de plausibiliteit van het relaas en wijzen op een patroon van vervolging.

33. De beschrijving die verzoeker geeft van de werking van AHAS, met name infiltratie in overheidsstructuren, controle over de regio, gebruik van informanten en snelle executies, stemt volledig overeen met de beschikbare landeninformatie over Irak.

34. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt dan ook duidelijk dat er sprake is van individuele targetting, concrete feiten, een plausibele context en een in de kern consistent relaas.

De bestreden beslissing is derhalve te streng, selectief en onvoldoende gemotiveerd en berust op een foutieve interpretatie van de verklaringen en de voorgelegde stukken, alsook op onredelijke bewijsvereisten en speculaties.

35. Uit het relaas van verzoeker blijkt bovendien een duidelijke escalatie van vervolging: dreigbrieven in 2024, brandstichting van zijn voertuig, achtervolging, beschieting met verwonding in 2025 en verdere dreigingen. Het betreft dus geenszins een geïsoleerd incident, maar een opeenvolging van ernstige feiten die wijzen op een aanhoudende en escalerende vervolging.

36. Het CGVS minimaliseert deze ernstige feiten, waaronder brandstichting, een poging tot aanrijding en een beschieting met verwonding, hetgeen een manifeste motiveringsfout uitmaakt.

37. Het argument van het CGVS dat verzoeker geen klacht heeft ingediend, kan niet worden gevolgd. Het CGVS houdt geen rekening met de context in Irak, waar milities domineren, de politie niet onafhankelijk is en het indienen van een klacht het risico net kan vergroten.

38. Evenmin kan het argument worden weerhouden dat verzoeker niet eerder is gevlucht. Het CGVS houdt geen rekening met de beperkte mogelijkheden tot bescherming, de invloed van de familie van zijn partner, de beperkte vluchtopties en de afhankelijkheid van netwerken. Het gedrag van verzoeker en zijn partner getuigt integendeel van consistent vluchtgedrag. Zij hebben bovendien getracht een intern vluchtalternatief te vinden door zich in Sulaimaniya te vestigen, doch dit bleek niet duurzaam en bood geen bescherming, zodat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

39. Ten slotte heeft het CGVS nagelaten rekening te houden met de specifieke situatie van Koerden in Irak en de daarmee gepaard gaande kwetsbaarheden in de regio van herkomst van verzoeker. Zo blijkt uit het COI-rapport Irak van oktober 2025, (zie p. 27–39 van COI-rapport Irak van oktober 2025) dat de regio Kirkuk een betwist gebied is, gekenmerkt door spanningen tussen Koerden, Arabieren en Turkmenen, alsook door de aanwezigheid van verschillende veiligheidsactoren en milities, hetgeen leidt tot een context van instabiliteit en niet voldoende bescherming¹.

40. Gelet op het voorgaande is er in casu ook het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden, daar het CGVS heeft nagelaten een zorgvuldig onderzoek te voeren. Zo werd geen globale analyse gemaakt van alle elementen samen, er werd onvoldoende rekening gehouden met de context van Irak, er werd geen rekening gehouden met de bevestigende verklaringen van de partner. Het CGVS heeft aldus niet alle door het dossier relevante elementen betrokken bij zijn beoordeling."

In een tweede middel beroept verzoekster zich op de schending van "artikel 3 EVRM – gebrek effectieve rechtsbescherming".

Zij onderbouwt het middel als volgt:

"41. Bij terugkeer naar Irak loopt verzoeker een reëel risico op foltering, onmenselijke of vernederende behandeling.

42. Het COI-rapport van oktober 2025 bevestigt duidelijk dat eengerelateerd geweld in Irak wijdverspreid is en zich vaak voordoet binnen de familiale context. Uit dit rapport blijkt bovendien dat tot 70% van de zogenaamde "zelfmoorden" in werkelijkheid eerdoden betreffen. Tevens blijkt dat de Iraakse autoriteiten in dergelijke situaties nauwelijks effectieve bescherming bieden. Het COI-rapport van oktober 2025 bevestigt

derhalve dat het risico op een schending van artikel 3 EVRM in deze context reëel en structureel is, en dat de geboden bescherming ontoereikend is. Dit wordt uitdrukkelijk als volgt vermeld (zie p. 100-101 van COI-rapport Irak oktober 2025): [...]

43. Verzoeker heeft reeds geprobeerd zich te hervestigen in Sulaimaniya. Dit bood geen duurzame bescherming, hij bleef opgespoord worden, de tegenpartij beschikt over een netwerk, de dreiging bleef bestaan. Er is derhalve in casu geen intern vluchtalternatief voor verzoeker.

44. De concrete feiten tonen aan dat het in casu het risico actueel en ernstig is.”

In een derde middel voert verzoekster de schending aan van “*subsidiare bescherming - individuele analyse ontbreekt*”.

Verzoekster stelt:

“45. Het CGVS heeft nagelaten een concrete en individuele beoordeling te maken van het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

46. De bestreden beslissing beperkt zich immers tot een algemene verwijzing naar landeninformatie en tot de vaststelling dat het niveau van willekeurig geweld in Irak zou zijn afgenomen, zonder evenwel de specifieke en persoonlijke omstandigheden van verzoeker daadwerkelijk te onderzoeken. Een dergelijke algemene beoordeling volstaat niet, aangezien het CGVS gehouden is om een individuele risicoanalyse uit te voeren.

47. Zelfs indien het CGVS van oordeel zou zijn dat bepaalde elementen van het relaas van verzoeker niet geloofwaardig zijn, ontslaat dit het CGVS geenszins van de verplichting om een autonome en individuele beoordeling te maken van het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De subsidiare bescherming veronderstelt immers een afzonderlijke toetsing, los van de beoordeling van de vluchtelingenstatus.

48. Uit de bestreden beslissing blijkt bovendien niet dat werd onderzocht of verzoeker in zijn land van herkomst daadwerkelijke bescherming kan genieten in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. Het CGVS gaat geheel voorbij aan de vraag of de Iraakse autoriteiten in staat en bereid zijn om verzoeker bescherming te bieden tegen de door hem aangehaalde bedreigingen, met name afkomstig van niet-statelijke actoren en familiale structuren.

49. Het CGVS stelt louter dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld en dat er geen individuele omstandigheden zouden bestaan die een verhoogd risico aantonen. Deze motivering blijft echter algemeen, stereotiep en abstract, en houdt geen rekening met de concrete situatie van verzoeker en zijn echtgenote, zoals supra uitvoerig uiteengezet en zoals tevens tijdens de gehoren werd toegelicht en ondersteund door hun verklaringen.

50. Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat het CGVS de subsidiare bescherming hoofdzakelijk heeft beoordeeld in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet (willekeurig geweld), terwijl het nalaat een afzonderlijke en autonome analyse te maken onder artikel 48/4, §2, b), ondanks het bestaan van ernstige, individuele en gerichte bedreigingen. Nochtans blijkt uit het relaas van verzoeker dat hij het slachtoffer is geweest van concrete geweldfeiten, waaronder brandstichting, een opzettelijke aanrijding en een beschieting met verwonding, hetgeen duidelijk valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b).

51. Uit het COI-rapport Irak van oktober 2025 blijkt bovendien dat er nog steeds een aanwezigheid is van IS in bepaalde regio's, waaronder Kirkuk, en dat er gerichte veiligheidsincidenten plaatsvinden, zoals IED-aanvallen, ontvoeringen en afpersing, waarbij burgers het slachtoffer kunnen worden. Dit wijst op het bestaan van gerichte risico's en bevestigt dat individuele targeting in deze context niet kan worden uitgesloten.

Verder blijkt uit het voormelde rapport dat er nog steeds sprake is van ontheemding en aanzienlijke terugkeerproblemen, met name in en rond Kirkuk. Terugkeer wordt bemoeilijkt of verhinderd door aanhoudende onveiligheid, de aanwezigheid van milities en veranderingen in de demografische samenstelling van de regio. Dit wijst op een structureel onveilige en instabiele omgeving.

Ten slotte blijkt uit het COI-rapport Irak van oktober 2025 dat er spanningen bestaan tussen de Koerdische politieke partijen, met name tussen de KDP en de PUK, en dat er praktische beperkingen zijn inzake toegang tot huisvesting, werk en administratieve documenten. Deze elementen ondermijnen de mogelijkheid van een duurzaam intern vluchtalternatief.

52. Door na te laten een afzonderlijke beoordeling te maken van het reële risico op ernstige schade voortvloeiend uit deze individuele omstandigheden, en door zich te beperken tot een algemene analyse van de veiligheidssituatie, heeft het CGVS zijn motiveringsplicht en zorgvuldigheidsverplichting geschonden.

53. Het CGVS had bovendien rekening moeten houden met het cumulatief effect van de aangehaalde elementen, met name de familiale bedreigingen, de problemen gelinkt aan het werk van verzoeker en de algemene veiligheidssituatie in de regio van herkomst. Door deze elementen niet in onderlinge samenhang te beoordelen, heeft het CGVS een onvolledige en juridisch gebrekkige analyse gemaakt.

54. Uit het voorgaande blijkt dat het CGVS niet heeft voldaan aan de op hem rustende motiverings- en zorgvuldigheidsverplichtingen conform artikel 3 EVRM, Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29.07.1991), artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de zorgvuldigheidsplicht. In de bestreden beslissing wordt derhalve onvoldoende rekening gehouden met de concrete veiligheidssituatie in Irak en de persoonlijke omstandigheden van verzoeker.

55. 'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

56. Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering dient te gebeuren van de door de overheid genomen beslissingen.

57. Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist en/of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven. De beslissing werd derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd, daar zij geen rekening houdt met de veiligheidssituatie van verzoeker in Irak. Zodoende, schendt deze beslissing artikel 3 EVRM, artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29.07.1991) en de zorgvuldigheidsplicht.

58. Dat het middel bijgevolg ernstig is."

Beoordeling

3. Verzoekster beroept zich op dezelfde feiten en middelen als deze die werden ontwikkeld door haar echtgenoot, wiens dossier gekend is bij de Raad onder nummer 361 871. Inzake verzoeksters echtgenoot werd in arrest nummer 344 672 van 10 april 2026 geoordeeld als volgt:

"3. [...]

4. Inzake het indienen van de verzoeken om internationale bescherming in Griekenland, Frankrijk en België door verzoeker en zijn echtgenote S. stelt de bestreden beslissing op goede gronden het volgende:

"Tevens vormt de laattijdigheid van uw verzoek een ernstige contra-indicatie voor de ernst van de door u voorgehouden vrees ten aanzien van Irak. Uit uw verklaringen en uit de beschikbare informatie blijkt dat u na uw vertrek uit Irak via Turkije naar Griekenland reisde, waar u en uw echtgenote op 23 oktober 2025 een verzoek om internationale bescherming indienden (Cedoca aanvraag derde landen - Griekenland, dd. 28.01.2026: zie blauwe map administratief dossier; Verklaring DVZ echtgenote, dd. 05.01.2026: zie administratief dossier echtgenote). Jullie wachtten de beslissing echter niet af en reisden na ongeveer een maand in Griekenland door naar Frankrijk. Ook hier verklaart u een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend.

Evenwel besloten jullie wederom de beslissing niet af te wachten en regelden jullie de voortzetting van jullie reis naar het Verenigd Koninkrijk (NPO1, p. 8-9). Het gegeven dat u na uw aankomst in Europa in twee verschillende landen om internationale bescherming hebt verzocht maar nooit de intentie had om de beslissingen af te wachten, wijst erop dat u geen werkelijke vrees koestert en geen nood heeft aan internationale bescherming. Een werkelijke vrees voor vervolging houdt immers in dat men zich zo snel mogelijk in veiligheid wenst te brengen en dus ook onmiddellijk de bescherming van de autoriteiten inroept van zodra dit mogelijk is, én in het land van het indienen van het verzoek blijft om deze beslissing in ontvangst te kunnen nemen.

Dat u bovendien op uw reis van Frankrijk naar het Verenigd Koninkrijk tot tweemaal toe werd tegengehouden door de Belgische autoriteiten, eens op 6 december en een tweede keer op 10 december 2025, maar toen nooit melding hebt gemaakt van uw nood aan internationale bescherming, is tekenend. Dat u hierna werd overgebracht naar een gesloten centrum van waaruit u en uw echtgenote zouden worden gerepatrieerd op 25 december 2025, maar dit werd verhinderd doordat u, ten langen leste, op 23 december 2025 een verzoek om internationale bescherming indiende in België, spreekt boekdelen. Aangezien u beweert vervolgd te worden in Irak en u omwille hiervan internationale bescherming in België wenst in te roepen, mag redelijkerwijze worden verwacht dat u bij aankomst of kort daarna bij de Belgische autoriteiten een verzoek hiertoe indient."

Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat verzoeker en zijn echtgenote beschermingsverzoeken indienden in respectievelijk Griekenland en Frankrijk, zonder de intentie om de respectievelijke beslissingen af te wachten, en vervolgens in België pas onderhavig beschermingsverzoek indienden nadat zij een tweede maal werden tegengehouden op weg naar het Verenigd Koninkrijk, werden overgebracht naar een gesloten centrum en zouden worden gerepatrieerd, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker en zijn echtgenote. Dit vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoekers algehele geloofwaardigheid.

Het voorstaande klemt des te meer ingevolge verzoekers verklaringen over zijn reis en asielaanvraag in Frankrijk ("Ok, u zei dat U werd aangehouden voor 5 dagen in FR. Wat gebeurde er na die 5 dagen? Na die 5

dagen moest ik daar asiel aanvragen anders word je teruggestuurd En deed u dat? Ik heb inderdaad asiel aangevraagd want tegen mijn wil, het was niet mijn bedoeling om daar asiel aan te vragen Had u een interview in FR voor uw asielaanvraag? Ja ze hebben mij geïnterviewd kort interview heeft ergens tussen half uur uur geduurd. Ik heb dezelfde info verschaft als hier over mijn werkzaamheden over mijn leven alles wat ik hier heb verteld Nadat u dat interview hebt gedaan in FR, wat gebeurde er vervolgens? Toen hebben ze mij een doc gegeven en ik moest naar een instantie binnen 8 dagen om dan in FR te mogen blijven” (NPO1, p. 8).

Verzoeker geeft geen redelijke verklaring waarom het niet zijn bedoeling was om een verzoek om internationale bescherming in te dienen in Frankrijk. Dit betreft een andermaal een indicatie voor de algemene geloofwaardigheid van zijn voorgehouden nood aan internationale bescherming.

5. Verzoeker voert aan dat hij een vrees heeft voor al-Hashd al-Shaabi (hierna: AHAS) omwille van zijn werkzaamheden als chauffeur voor de ngo's Oxfam en Mercy Corps.

Blijkens de bestreden beslissing hecht verweerder geen geloof aan de door verzoeker aangehaalde gebeurtenissen.

Na kennisname van de elementen in het dossier stelt de Raad omtrent verzoekers aangevoerde vrees voor vervolging ten aanzien van AHAS het volgende vast:

5.1. Er kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers voorgehouden tewerkstelling bij Mercy Corps ná 2021 tot aan hun vertrek uit verzoekers regio, aangezien:

(i) verzoeker enkel kopieën van documenten voorlegt die betrekking hebben op zijn werk in de periode 2017-2021,

(ii) zijn uitleg voor het ontbreken van de vermeende latere documenten wisselt en verschillende tegenstrijdigheden bevat (de werkdocumenten zouden op verzoekers gsm staan die verloren is gegaan in Griekenland, NPO1, p. 7; verzoeker zou de werkdocumenten aan zijn broer hebben gegeven voor zijn vertrek uit Irak, NPO1, p. 13; de ngo Mercy Corps zou de werkcontracten steeds hebben bijgehouden en verzoeker zou er foto's van hebben op zijn verloren gsm, NPO2, p. 10-11),

(iii) uit de bijgebrachte bundel foto's met betrekking tot verzoekers werkzaamheden als chauffeur voor ngo's niet kan blijken in welke periode verzoeker heeft gewerkt voor deze organisaties, en

(iv) niet kan worden aangenomen dat verzoeker niet kan zeggen wanneer de ngo's zijn regio in 2024 zouden hebben verlaten en zijn tewerkstelling precies werd beëindigd (NPO2, p. 9), te meer omdat zijn werk voor de ngo's de grootste bron van inkomsten was voor de afbetaling van zijn huis in Kirkuk (NPO1, p. 22; NPO2, p. 15).

De argumentatie in het verzoekschrift, dat verzoeker verschillende stavingsstukken heeft overgemaakt, dat een gebrek aan bewijs niet doorslaggevend is en zijn verklaringen primeren en dat hij afhankelijk is van derden voor het verkrijgen van documenten en inspanningen heeft geleverd, kan de voormelde vaststellingen inzake de ongeloofwaardigheid van zijn voorgehouden tewerkstelling bij Mercy Corps na 2021 niet wijzigen. Verzoeker brengt immers geen enkel bewijs bij dat zijn tewerkstelling na 2021 aantoon, legt incoherente verklaringen af aangaande het ontbreken van deze documenten en kan met zijn gebrekkige verklaringen over het einde van zijn tewerkstelling evenmin overtuigen. Verzoeker maakt zijn voorgehouden werkzaamheden voor Mercy Corps van 2021 tot aan hun vertrek uit zijn regio dan ook niet aannemelijk, zodat de hieruit voortvloeiende gebeurtenissen en vrees evenmin kan worden aangenomen.

5.2. Verzoekers geschetste problemen met AHAS in Irak zijn niet geloofwaardig, aangezien:

(i) verzoeker wijzigende en tegenstrijdige verklaringen aflegt over zijn actor van vervolging (Arabieren, NPO1, p. 25; ofwel Turkmene, ofwel Arabieren, ofwel de Iraakse autoriteiten, NPO1, p. 10; AHAS, NPO2, p. 18), hetgeen des te meer klemt omdat de voorgehouden dreigbrieven enkel een kogel en geen tekst zouden hebben bevat (NPO1, p. 25, p. 26) wat het bestaan van een dreiging uitgaande van een actor van vervolging sowieso ondermijnt,

(ii) verzoeker verschillende versies verklaart over (de ernst van) zijn verwondingen na de beschieting (lichtgewond, NPO1, p. 10; zodanig gewond dat hij quasi twee maanden in bed heeft doorgebracht, NPO2, p. 13) en geen aannemelijke uitleg geeft voor de reden waarom hij nog twee maanden langer in Kirkuk zou hebben verbleven (omdat hij in de stad Suleimaniya niemand kende en geen verpleging zou zijn voor zijn wonden, NPO2, p. 22),

(iii) niet kan worden aangenomen dat verzoeker, hoewel hij sinds augustus 2024 wist dat hij persoonlijk gevisieerd werd door AHAS in Kirkuk (NPO2, p. 17-19), in zijn woning in Kirkuk bleef wonen,

(iv) niet aannemelijk is dat verzoeker zijn echtgenote S., die sinds maart 2024 bij hem inwoonde in Kirkuk en samen met verzoeker Irak heeft verlaten omwille van verzoekers problemen met AHAS, niet op de hoogte was van verzoekers problemen met AHAS en pas naar aanleiding van het eerste persoonlijk onderhoud werd

ingelicht over zijn problemen (NPO1, p. 24-25; NPO2, p. 18, p. 21), te meer omdat verzoekers problemen met AHAS ook voor haar een risico of gevaar hadden kunnen vormen,

(v) verzoeker tegenstrijdig verklaart of hij zijn moeder al dan niet heeft ingelicht over de dreigbrieven (NPO1, p. 26; NPO2, p. 19),

(vi) niet aannemelijk is dat verzoekers broer en moeder nog steeds op hetzelfde adres in Kirkuk zouden verblijven (NPO1, p. 19), waar AHAS hen gemakkelijk kan terugvinden,

(vii) niet kan worden aangenomen dat verzoeker, nadat zijn vriend en collega O.S. hem in augustus 2024 inlichtte over de beschieting van zijn huis door AHAS en de dood van zijn zoon ten gevolge hiervan, en O.S. verzoeker aanmaande om Kirkuk ook te verlaten en hem te vervoegen in Suleimaniya (NPO2, p. 19, p. 22), nog tot juni 2025 wachtte tot hij dit advies opvolgde (NPO2, p. 14), en dit twee maanden nadat AHAS ook had gepoogd om verzoeker neer te schieten,

(viii) niet geloofwaardig is dat verzoeker nooit heeft geprobeerd om de ngo's waarbij hij werkzaam was te contacteren in verband met zijn problemen met AHAS, noch gepolst heeft bij (ex-)collega's of zij gelijkaardige problemen kenden en verzoekers uitleg dat hij geen goed contact had met zijn ex-collega's (NPO2, p. 20) niet valt te rijmen met zijn eerdere verklaringen en een bijgebrachte foto van facebook (NPO2, p. 11; administratief dossier, groene map),

(ix) geenszins aannemelijk is dat, indien AHAS verzoeker effectief zouden hebben willen treffen, ze hiermee ruim een jaar – namelijk van de eerste bedreigingen begin 2024 tot zijn beschieting in april 2025 – zouden hebben gewacht, te meer omdat ze over verzoekers thuisadres beschikten en AHAS volgens verzoeker mensen executeren vanuit een voorbijrijdende auto (NPO2, p. 17, p. 21),

(x) de vaststelling dat verzoeker na zijn beschieting in april 2025 nog tot 25 september 2025 wachtte alvorens daadwerkelijk te vertrekken uit Irak de waarachtigheid en ernst van zijn vrees relativeert.

Verzoekers verweer in het verzoekschrift vormt geen dienstige weerlegging van de voormelde terechte, pertinente en in het administratief dossier steun vindende vaststellingen, die doen besluiten tot de ongelooftwaardigheid van zijn voorgehouden problemen met AHAS in Irak.

De uitleg in het verzoekschrift dat verzoeker aanvankelijk vermoedde dat hij gevisieerd werd door de Arabieren of Turkmenen en later aangaf dat AHAS hiervoor verantwoordelijk was, betreft in wezen een loutere ontkenning van de tegenstrijdigheden in zijn verklaringen en kan niet verschonen dat verzoeker tijdens het eerste persoonlijk onderhoud helemaal geen melding maakte van AHAS, terwijl hij AHAS tijdens het tweede onderhoud aanduidt als zijn actor van vervolging.

Zo verzoeker in het verzoekschrift hekelt dat er geen onderzoek werd verricht naar zijn verklaringen over zijn collega O.S., die hetzelfde heeft meegemaakt, gaat hij eraan voorbij dat wel degelijk wordt gemotiveerd omtrent de problemen van O.S.. Evenwel wordt niet aannemelijk geacht dat verzoeker, ondanks de anonieme bedreigingen, de problemen van O.S., het overlijden van diens zoon en zijn uitnodiging aan verzoeker om hem te vervoegen in Suleimaniya, er toch voor zou kiezen om in zijn eigen huis in Kirkuk te blijven en, zélf nadat hij zelf werd beschoten, zijn vertrek met nog eens twee maanden zou uitstellen.

Verzoeker bevestigt in het verzoekschrift dat hij als spion geregistreerd staat, dat er sprake is van individuele targeting en dat er duidelijk een escalatie van vervolging is, maar slaagt er hiermee niet in om de voormelde vaststellingen in een ander daglicht te brengen, noch aannemelijk te maken dat hij ingevolge zijn uitvoerend werk als chauffeur persoonlijk wordt gevisieerd door AHAS.

Waar verzoeker oppert dat zijn beschrijvingen over de werking van AHAS, met name infiltratie in overheidsstructuren, controle over de regio, gebruik van informanten en snelle executies, overeenstemt met de beschikbare landeninformatie over Irak, kan dit niet volstaan om aan te tonen dat hij een persoonsgerichte vervolgingsvrees ten aanzien van AHAS koestert. Het komt verzoeker toe zijn verzoek om internationale bescherming uiteen te zetten vanuit zijn eigen ervaringen, belevingen en leefwereld. Verzoeker dient in concreto aan te tonen dat hij Irak door AHAS persoonlijk wordt bedreigd en vervolgd, maar blijft hiertoe, gelet op wat voorafgaat, in gebreke.

Verzoeker kan zijn nalatigheid om eerder te vluchten uit Irak niet rechtvaardigen door te verwijzen naar de invloed van de familie van zijn partner, beperkte vluchtopties en de afhankelijkheid van netwerken, noch door te wijzen op het intern vluchtalternatief in Suleimaniya. Immers kan niet worden ingezien dat verzoeker tot juni 2025 in Kirkuk bleef, terwijl hij er sinds begin 2024 bedreigingen kreeg, sinds augustus 2024 wist dat hij gevisieerd werd door AHAS en zijn collega O. verzoeker waarschuwde en aanmaande hem te vervoegen in Suleimaniya. Ook het gegeven dat verzoeker vervolgens nog tot 25 september 2025 wachtte om Irak effectief te verlaten staat haaks op zijn voorgehouden (dringende) nood aan internationale bescherming.

Zo verzoeker nog wijst op de specifieke situatie van Koeren in Irak en de daarmee gepaard gaande kwetsbaarheden in de regio van herkomst van verzoeker, zoals blijkt uit het COI-rapport Irak van oktober

2025, vermog dit aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon.

Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Te dezen dient herhaald dat verzoeker de aangevoerde vrees voor vervolging in concreto aannemelijk dient te maken en hier, gelet op het voorgaande, in gebreke blijft.

5.3. Gelet op het geheel van de voorstaande vaststellingen hecht de Raad geen geloof aan verzoekers voorgehouden problemen met AHAS omwille van zijn tewerkstelling bij ngo's in Irak.

6. Verzoeker voert aan dat hij een vrees heeft ten aanzien van de vader van zijn echtgenote S., omwille van hun beweerde verboden huwelijk.

Blijkens de bestreden beslissing hecht verweerder geen geloof aan verzoekers relaas, noch aan de vrees die hij hieruit puurt.

Na kennisname van de elementen in het dossier stelt de Raad omtrent verzoekers aangevoerde vrees voor vervolging ten aanzien van de vader van S. het volgende vast:

6.1. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat verzoeker en S. niet officieel gehuwd zijn, omwille van volgende redenen:

- Verzoekers verklaring dat hij eerst religieus gehuwd is met S. in Suleimaniya en dat hij een tijd later bij de rechtbank in Kirkuk het huwelijk officieel wilde laten registreren, maar dat dit geweigerd werd omdat een koppel volgens de Irakese wet eerst officieel dient te trouwen (NPO1, p. 16; NPO2, p. 17, p. 25), staat haaks op de beschikbare informatie (administratief dossier, blauwe map). Dat verzoeker louter zijn persoonlijke ervaring heeft weergegeven, zijn verklaringen overeenstemmen met de praktijk in Irak en hij zich tijdens het onderhoud in een stressvolle situatie bevond, zoals hij oppert in het verzoekschrift, kan niet verschonen dat zijn verklaringen over de beweerde moeilijkheden bij de registratie van zijn huwelijk niet overeenstemmen met de beschikbare informatie.

- Verzoekers incoherente verklaringen over het tijdstip waarop hij naar de rechtbank ging, een maand dan wel enkele dagen na het religieuze huwelijk (NPO2, p. 7, p. 25), ondermijnen de geloofwaardigheid van deze gebeurtenissen.

- De vaststelling dat verzoeker in gebreke blijft in verband met het bezorgen van documenten met betrekking tot zijn huwelijk met S., waarover hij nochtans verklaart deze te kunnen verkrijgen via zijn broer in Irak, en dit zonder dienstige uitleg, doet vermoeden dat verzoeker deze moedwillig achterhoudt omdat deze niet stroken met het door hem verklaarde asielrelaas (NPO1, p. 16; NPO2, p. 6, p. 7, p. 29). Dat verzoeker geen duidelijk zicht biedt op zijn burgerlijke staat vormt een negatieve indicatie voor wat betreft de geloofwaardigheid van de door hem verklaarde problemen ingevolge zijn huwelijk.

- Verzoeker verklaart tijdens het tweede onderhoud dat hij en zijn echtgenote hun identiteitskaarten in Irak bij verzoekers broer hebben achtergelaten voor de verkoop van zijn auto, terwijl verzoeker tijdens zijn eerste onderhoud aangaf dat hij zijn auto in Irak had verkocht om de reis naar Turkije te bekostigen (NPO1, p. 21; NPO2, p. 6). Verzoekers echtgenote verklaarde aanvankelijk dan weer dat ze de identiteitskaarten wél meenamen bij het vertrek uit Irak maar dat deze in Griekenland werden afgenomen, om vervolgens te stellen dat ze niet zeker was van haar verklaring (NPO S., p. 15).

- De verklaringen van zowel verzoeker als zijn echtgenote met betrekking tot het verloop van hun relatie voorafgaandelijk aan hun huwelijk zijn oppervlakkig en weinig gedetailleerd (NPO2, p. 23-24; NPO S., p. 6). Aangezien zij het heimelijk en verborgen verloop van hun relatie niet aannemelijk kunnen schetsen, is niet onredelijk aan te nemen dat het huwelijk, zoals vaak gangbaar binnen hun cultuur, voor hen werd geregeld door beide families.

6.2. Zelfs indien zou worden aangenomen dat verzoeker en S. enkel religieus en niet officieel zijn gehuwd in Irak, wat niet het geval is (zie supra 6.1.), ligt verzoekers verklaarde gedrag niet in lijn met de door hem geschetste situatie, gelet op volgende vaststellingen:

- Daargelaten dat verzoeker en zijn echtgenote tegenstrijdige verklaringen afleggen over door wie en op welke wijze de familie van S. op de hoogte werd gebracht van het huwelijk (verzoeker zou een huwelijksfoto naar de zus van S. hebben verstuurd via het Snapchatprofiel van S., NPO2, p. 25; verzoekers echtgenote S. zou de huwelijksfoto op haar profiel geplaatst hebben zodat haar zus deze kon zien en tonen aan haar vader, NPO S. p. 8), is geenszins geloofwaardig dat verzoeker, dan wel verzoekers echtgenote S., uit eigen beweging de familie van S. informeerde over hun plotse huwelijk en zich op deze manier moedwillig problemen op de hals zou halen.

Dit klemt te meer omdat verzoeker na het huwelijk niets vernomen had van de vader van S. en niets erop wees dat deze op zoek was naar hen (NPO2, p. 25).

- De onvoorzichtige houding van verzoeker en zijn echtgenote valt niet te rijmen met de voorgehouden vrees voor de vader van S.. Zo kan niet worden aangenomen dat verzoeker en zijn echtgenote vanuit Kirkuk verschillende malen op stap gingen naar Suleimaniya om er te gaan wandelen en picknicken, terwijl de ouders van S. in Suleimaniya wonen (NPO1, p. 17; NPO2, p. 12, p. 26). Evenmin kan worden ingezien dat verzoeker en zijn echtgenote in juni 2025 naar Suleimaniya verhuisden, indien zij de vader van S. vreesden (NPO2, p. 26). Voorts blijkt uit de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote dat zij geen ondergedoken bestaan leidden in Suleimaniya, noch dat ze ernstige voorzorgsmaatregelen namen opdat de vader van S. hen er niet zou kunnen treffen (NPO2, p. 14; NPO S. 11).

- Bovendien slaagt verzoeker er niet in om eenduidige verklaringen af te leggen over de brandstichting aan zijn auto op 16 april 2024. Zo plaatst hij dit in het eerste persoonlijk onderhoud binnen de context van zijn problemen omwille van zijn werk voor de ngo's (NPO1, p. 24-25), om vervolgens te stellen dat hij vermoedt dat dit incident beraamd werd door de vader van S., mogelijks samen met haar broer Sh. (NPO1, p. 26-27). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud geeft verzoeker dan weer aan dat AHAS zijn auto in brand heeft gestoken (NPO2, p. 18), waarna hij iets later verklaart dat Sh. de dader was (NPO2, p. 25-26). Verzoekers wijzigende en strijdige verklaringen over dergelijk essentieel element in zijn asielaanvraag, haalt de geloofwaardigheid van zijn verklaringen fundamenteel onderuit.

6.3. Gelet op wat voorafgaat kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers bewering dat hij en zijn echtgenote niet officieel zijn gehuwd in Irak en dat de familie van S. tegen hun huwelijk gekant is. Bijgevolg kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers vrees ten aanzien van de vader van S. omwille van de gevolgen van dit huwelijk bij terugkeer naar Irak.

Verzoeker komt in het verzoekschrift niet verder dan het bevestigen van de verklaringen van hem en zijn echtgenote en het benadrukken van de onderlinge samenhang, maar slaagt er hiermee niet in de voormelde vaststellingen op basis waarvan terecht wordt geconcludeerd tot de ongeloofwaardigheid van het voorgehouden relaas te weerleggen.

De door verzoeker aangehaalde informatie inzake eengerelateerd geweld in Irak vermag aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op verzoekers persoon of zijn echtgenote. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij en S. niet officieel zouden gehuwd zijn in Irak en bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigen te worden gevisieerd of vervolgd door de vader van S.. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging in concreto aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

7. De Raad stelt verder vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten (Iraaks paspoort (origineel), werkcontracten en andere documenten met betrekking tot Mercy Corps (dd. 2017-2021), documenten en foto's van verzoekers auto, verzoekers curriculum vitae, twee badges van Oxfam, één badge van Mercy Corps, een resem logboeken van verzoekers ritten voor Mercy Corps (dd. 2017-2021), foto's van verzoekers werkzaamheden als chauffeur voor de ngo's, een certificaat van een door verzoeker gevolgde training voor Mercy Corps (dd. 2 december 2019), foto's van verzoekers huwelijksviering en een foto van de aanrijding door de vader van S.) zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming.

8. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat in casu niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

Te dezen dient stipt de Raad aan dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de voorstaande motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de Raad doen besluiten verzoeker het vluchtelingenstatuut en subsidiaire beschermingsstatuut te weigeren.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

9. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Verzoeker wijst er in het verzoekschrift op dat hij slachtoffer is geweest van concrete geweldfeiten, waaronder brandstichting, een opzettelijke aanrijding en een beschieting, maar gaat er geheel aan voorbij dat geen geloof wordt gehecht aan de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten (zie

supra). Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de beschikbare informatie waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in de provincie Kirkuk, louter door hun aanwezigheid aldaar, geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen elementen bij waaruit kan blijken dat de beschikbare informatie niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Verzoeker verwijst in het verzoekschrift naar het "COI-rapport Irak van oktober 2025", maar gaat eraan voorbij dat dit rapport in de bestreden beslissing werd meegenomen in de beoordeling van de veiligheidssituatie in verzoekers regio van herkomst. Hij slaagt er hiermee dan ook niet in de beoordeling in de bestreden beslissing te weerleggen of ontkrachten.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er voor de provincie Kirkuk wordt gesteld dat er willekeurig geweld plaatsvindt in het kader van een gewapend conflict, maar niet op een hoog niveau waardoor een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om een reëel risico op het lijden van ernstige schade op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. In dit verband kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen. Zo hij in het verzoekschrift opnieuw verwijst naar de familiale bedreigingen en de problemen gelinkt aan zijn werk, dient te worden benadrukt dat hieraan, gelet op wat voorafgaat, geen geloof wordt gehecht.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet."

Voormelde motivering geldt derhalve ook voor verzoekster.

4. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoekster het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

5. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien april tweeduizend zesentwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS